

A szupervíziós megbeszélések középpontjába ***az eseten, az esethozón, az esethozó fejlődésén túl bekerültek az intézményi és más, a szociális munka, ill. a segítő munka környezetét illető szociológiai összefüggések is.***

A 80- as évekre kialakulnak a szupervízió integratív modelljei, amelyek magukban foglalják a szociológiai és pszichológiai elméletek hozadékait is. Ismét középpontba kerülnek a pszichológiai módszerek, amelyeket indokoltak a stresszről, és a kiégési szindrómáról (Burnout szindróma) szóló kutatási eredmények. Ezek az eredmények igazolták azt a feltevést is, hogy a segítő foglalkozásokban hosszú távon nem lehet eredményesen megfelelő támogatás nélkül dolgozni. Tehát a szupervízió egyrészt a szakemberek támogatás iránti szükséglet igényeként (prevenció), másrészt a minőségbiztosítás módszereként jelent meg a szakmai köztudatban.

A módszerekben is változás következett be, a korábbi főként egyéni, kétszemélyes felállás mellett megjelentek a csoportos, team, peer és egyéb csoportos szupervíziós munkaformák is, amelyek elterjedtek az egyéni szupervízióval szemben.

A 90- es évekre a szupervízió önálló szakmává, diszciplinává nőtte ki magát, amely mindenféle segítő kapcsolati munkában a szakmai kompetenciafejlesztés leghatékonyabb módszerévé vált.

A szakmai identitás fejlődésének és a piaci keresletnek az egymásra hatásaként jelentek meg új formátumú szupervíziók is, amelyekre a humánellátó területeken túl az ipari, gazdasági szférában is van igény